15/10/2023

15 Οκτωβρίου: Μνήμη του Αγίου Λουκιανού, Πρεσβυτέρου Αντιοχείας

/ Βίοι Αγίων

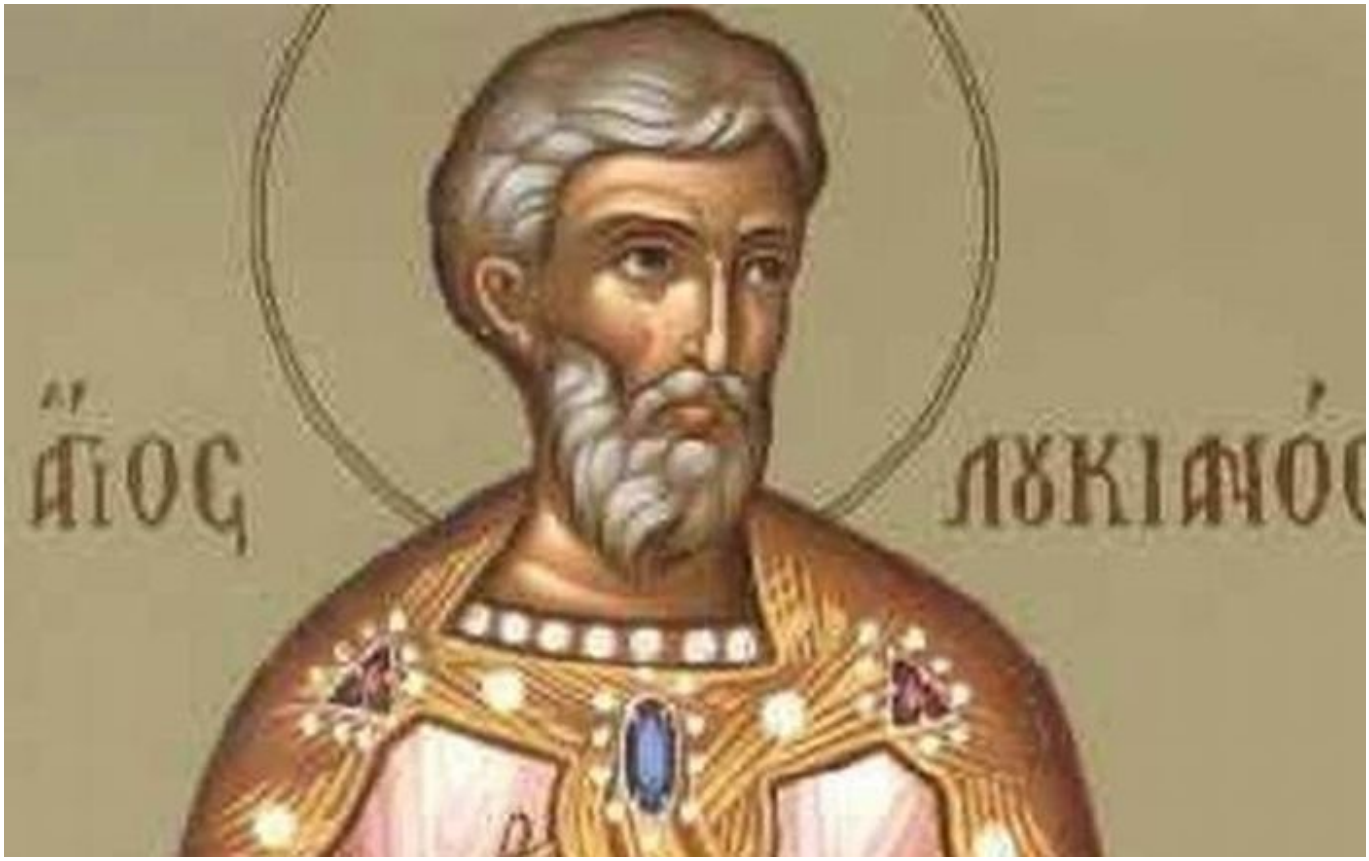

Σήμερα, 15 Οκτωβρίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Λουκιανού, Πρεσβυτέρου Αντιοχείας.

- **Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης**

«Ο άγιος Λουκιανός ήταν υιός ευσεβών γονέων, ο οποίος μετά την αποβίωσή τους σκόρπισε ό,τι περιουσία είχε στους πτωχούς, σχολάζοντας πια στη μελέτη των θείων Γραφών. Γι' αυτό και μετέστρεψε προς την πίστη του Χριστού πολλούς Ιουδαίους και ειδωλολάτρες. Άφησε όμως τη δική του πόλη και πήγε στη Νικομήδεια, προκειμένου να ενισχύσει προς τους μαρτυρικούς αγώνες εκείνους που από το φόβο των μαρτυρίων εγκατέλειπαν την πίστη. Επειδή ήταν πολύ καλλιγράφος, άφησε στην Εκκλησία των Νικομηδέων ένα βιβλίο, στο οποίο έχοντας τρεις στήλες σε κάθε σελίδα κατέγραψε όλη την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Τόσο πολύ μάλιστα ξεπέρασε τα ανθρώπινα, ώστε όταν πήγαινε στην

πόλη, σε άλλους ήταν ορατός και σε άλλους αόρατος. Έμαθε γι' αυτόν ο βασιλιάς Μαξιμιανός, κι επειδή φοβήθηκε να τον δει κατά πρόσωπο, συζήτησε μαζί του, καλυμμένος πίσω από παραπέτασμα. Μόλις όμως κατάλαβε τη σταθερότητα της πίστεώς του στον Χριστό, τον κατεδίκασε σε μακρόχρονη πείνα. Επειδή λοιπόν δεν έφαγε και δεν ήπιε τίποτα για πολλές ημέρες, πέθανε μέσα στη φυλακή. Τότε ο ηγεμόνας διέταξε να ριχτεί το σώμα του στη θάλασσα, το οποίο περισυνέλεξε ένα δελφίνι με προσταγή του Θεού και το έφερε στους ώμους του στην ξηρά».

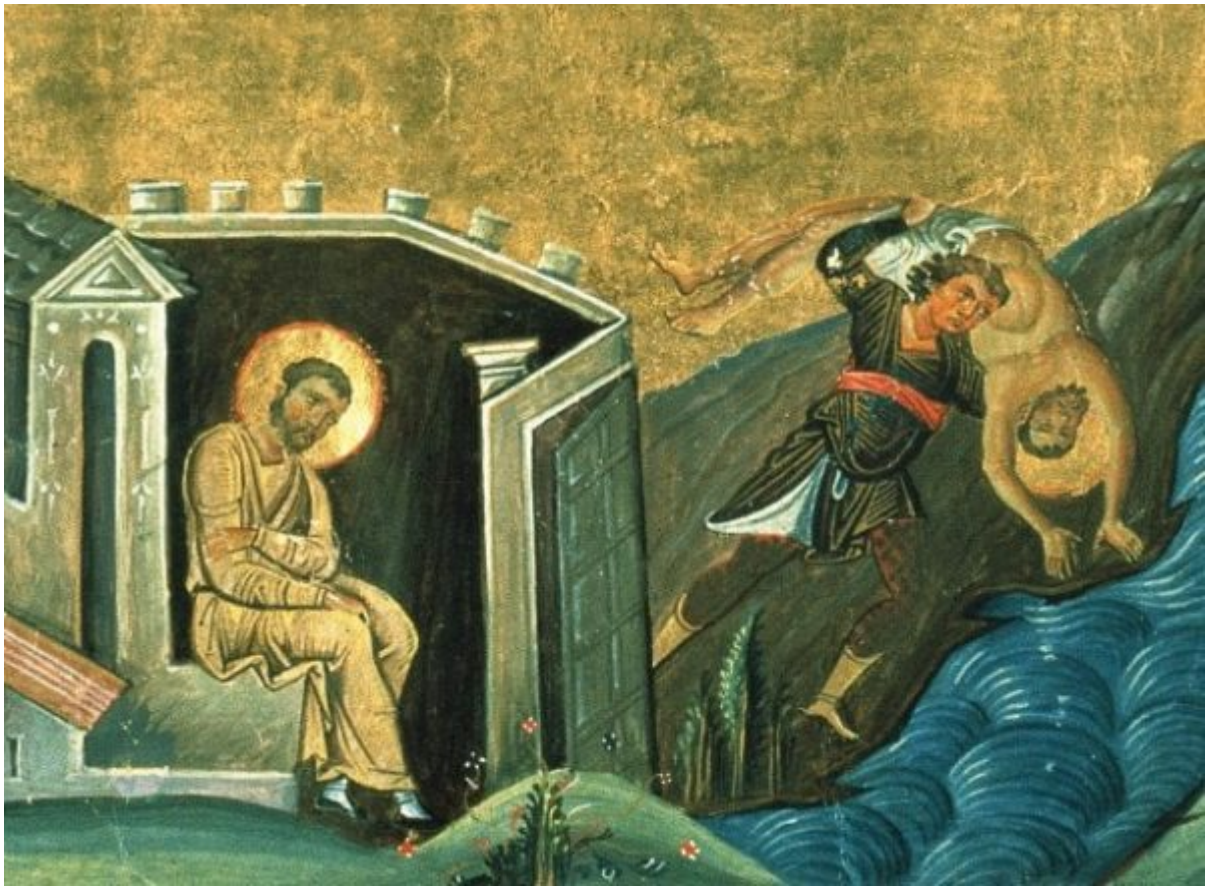

Δεν είναι ιδιαίτερα γνωστός ο άγιος Λουκιανός, ακόμη και σε πολύ κοντινούς προς την Εκκλησία ανθρώπους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο άγιος δεν διακρινόταν από χαρίσματα του Θεού και μάλιστα μεγάλα. Το αφιλάργυρο του χαρακτήρα του, η ελεήμων διάθεσή του προς τους πτωχούς, η ιεραποστολική φλόγα του στους αγνοούντες την πίστη του Χριστού, το μαρτυρικό φρόνημά του, ακόμη δε και η καλλιέπεια των λόγων του, όπως και το ζωγραφικό του ταλέντο, ήταν από εκείνα που κοσμούσαν την ύπαρξή του, κάνοντάς τον έναν από τους πιο χαριτωμένους ανθρώπους της εποχής του. Εκείνο όμως το στοιχείο που κυριολεκτικά πυρπολούσε και κινητοποιούσε την ψυχή και το σώμα του ήταν η βαθειά αγάπη του προς τον Θεό, που απαρχής φάνηκε με τη συνεχή ενασχόλησή του με την Αγία Γραφή, όπως και με την επιθυμία του να αφήσει αντιγραμμένο το κείμενο της Αγίας Γραφής στους πιστούς του, σε εποχή βεβαίως που δεν υπήρχαν και πολλά αντίτυπά της. «Ήσουν πυρπολημένος από την αγάπη του Χριστού, ένδοξε», όπως

σημειώνει και ο υμνογράφος του. Αυτή η μεγάλη αγάπη του προς τον Κύριο ήταν και το ερμηνευτικό «κλειδί» της όλης βιοτής και της κατά Θεόν συμπεριφοράς του. Αυτή εξηγεί και τη σφοδρή αγάπη του προς τους συνανθρώπους του, καρπός της οποίας ήταν η προσφορά της όλης περιουσίας του, η μετακόμισή του στη Νικομήδεια, προκειμένου να ενισχύσει τους χριστιανούς με το αλειπτικό έργο του – «ισχυρός κατά της πλάνης ανεδείχθης, μακάριε, και πολλών αλείπτης (καθοδηγητής)» – η διαρκής έγνοια του να γνωρίσουν οι άνθρωποι τον Χριστό.

Αποτέλεσμα της διπλής αυτής μεγάλης αγάπης, προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο, ήταν όχι μόνον να ξεπεράσει τον φόβο του θανάτου, αλλά να ζει, ήδη από τον κόσμο τούτο, σαν άγγελος του Θεού. Αυτό δεν είναι κατά τον απόστολο και το γνώρισμα του μεγάλου αγίου; «Έχω την επιθυμίαν εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι» (επιθυμώ να φύγω από τη ζωή και να είμαι ενωμένος με τον Χριστό), σημειώνει ο άγιος Παύλος. Και: «ήρθης προς περίδοξον ύψος, αξιάγαστε, και των αγγέλων έφθασας τα τάγματα» (υψώθηκες πολύ ψηλά, θαυμάσιε, και έφτασες τα τάγματα των αγγέλων) κατά τον υμνογράφο. Είναι σπάνια η περίπτωση μάλιστα που βλέπουμε στον άγιο Λουκιανό, ήδη από τη ζωή αυτή να μπορεί σαν τους αγγέλους πότε να είναι ορατός και πότε αόρατος. Θυμίζει αυτό που ακούγεται ακόμη και σήμερα για τους αόρατους μοναχούς του Αγίου Όρους, ένα άκουσμα που είναι αξιόπιστο, όταν επιβεβαιώνεται από αγίους ασκητές σαν τον όσιο Παΐσιο τον αγιορείτη. Δεν ανήκει λοιπόν στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας κάτι τέτοιο, αλλά εντάσσεται μέσα στην πνευματική παράδοση της Εκκλησίας, η οποία, όπως έχουμε τονίσει και άλλοτε, πατά μεν στέρεα πάνω στη γη, αλλά ταυτοχρόνως πολιτεύεται στον ουρανό.

Ένα τέτοιο πνευματικό ύψος κάνει τον υμνογράφο του αγίου να δει και τη ρίψη του στη θάλασσα, όπως και τη θαυμαστή έξοδό του μέσω δελφινιού, σαν γεγονός αντίστοιχο προς εκείνο του προφήτη Ιωνά. «Κητώας εκ γαστρός Ιωνάν ο ρυσάμενος, τριημερεύσαντα σώζει, σε βυθού θαλάσσης καθυπουργούντων εναλίων σοι θηρών μεθ’ ημέρας τριάκοντα» (Αυτός που έσωσε τον Ιωνά από τη γαστέρα του κήτους, όταν τρεις ημέρες βρισκόταν εκεί, ο Ίδιος σε σώζει από τον βυθό της θάλασσας, μετά από τριάντα ημέρες, με τη βοήθεια των δελφινιών). Κι έχουμε την εντύπωση ότι η αντιστοιχία αυτή από τον υμνογράφο θέλει να υπενθυμίσει ότι ο πιστός που ζει την αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο, οπωσδήποτε είναι σωσμένος και αναστημένος, αφού ο Ιωνάς από τον ίδιο τον Κύριο θεωρήθηκε τύπος της αναστάσεώς Του. Ένας θεωρούμενος «άγνωστος» άγιος, με τέτοια αγιότητα, με τόσα χαρίσματα, με τέτοια εμβέλεια σε όλον τον πνευματικό κόσμο!

pgdorbas.blogspot.com